

Strukturovaný životopis Mgr. Vladimíra Hendricha, Ph.D. (

Absolvent filmové a TV specializace na FŽ UK (v roce 1981 jsem obhájil diplomovou práci „Jednotlivé etapy vývoje názorů na film a jeho teorii“ a získal titul Mgr).

Pracoval jsem jako noční hlídač, čerpač vody, filmový kritik, historik a lektor, autor komponovaných videopořadů, vedoucí kina v Praze.

V 80. letech jsem byl aktivní v disentu – mimo jiné jsem pomáhal "Originálnímu videojournalu" a rozšiřoval ilegální Lidové noviny, za což jsem byl opakovaně pronásledován a vyslýchán StB, byl mi odposloucháván telefon atd.

Od roku 1987 jsem byl dva roky zaměstnán jako lektor scénářů ve Filmovém studiu Barrandov.

Od září 1989 jsem působil dva roky jako dramaturg promítací síně Národního filmového archivu „Ponrepo“ a posléze kina Dlabačov.

Od roku 1991 do června 1995 jsem postupně pracoval v Teletípu, v Týdeníku televize a posléze v soukromé firmě Kirké jako redaktor filmových glos.

Od léta 1995 do konce dubna 1997 jsem žil s menšími přestávkami převážně v Kalifornii, kde jsem mimo jiné připravoval svůj autorský dokumentární film o S. D. Hammettovi, R. T. Chandlerovi a J. M. Cainovi, jejichž dílem a jeho filmovými přepisy se po celá desetiletí zabývám (ve Filmu a době 5/1985 jsem publikoval rozsáhlý esej o tzv. americké drsné literární škole a možnostech jejich filmových adaptací).

V roce 1999 jsem pracoval 7 měsíců jako redaktor Týdeníku Rozhlas a 3 měsíce v kulturní redakci ČRo 3 Vltava. S touto rozhlasovou stanicí coby externista aktivně spolupracuji dodnes.

Od roku 2005 do roku 2012 jsem byl zaměstnán jako filmový historik v Národním filmovém archivu v rámci tzv. oral history (po dobu tří let jsem tuto práci vykonával na živnostenský list).

Od konce srpna 2013 do srpna 2017 jsem byl zaměstnán na tři čtvrti úvazku jako programový pracovník Městské knihovny v Praze, v Kulturním a vzdělávacím centru. S KVC MKP aktuálně spolupracuji externě v rámci čtvrtinového úvazku.

Od roku 2006 působím také na FAMU jako dramaturg, moderátor a pedagog předmětu „Projekce a dialogy“ (ve spolupráci s Městskou knihovnou v Praze) a také jako přisedlí při bakalářských zkouškách na Katedře dokumentární tvorby FAMU, kde již čtvrtým rokem vedu seminář „Významní tuzemští filmoví režiséři na pomezí hrané a dokumentární tvorby“.

K mým nejoblíbenějším autorům patří F. M. Dostojevskij, R. Musil, F. Kafka, B. Pascal, C. G. Jung, S. Kierkegaard, G. Marcel, G. Orwell a I. Diviš (rozborem a aktuálním přínosem Kafkova a Musilova díla jsem se podrobně zabýval v osmdesátých letech).

Jsem rozvedený, bezdětný a politicky neangažovaný člen FITESU.

Přehled tvůrčí, odborné a publikační činnosti:

1/ Satirické články v *Dikobrazu* na nejrůznější ekonomická témata (1975-76).

2/ Po ukončení FŽ UK jsem psal externě posudky pro *Lidové nakladatelství* především na literaturu faktu a několik let jsem byl rovněž externím lektorem nakladatelství *Mladá Fronta* v oblasti detektivní a kriminální prózy i literatury sci-fi.

3/ Od počátku 80. let publikuji filmové eseje, recenze a rozhovory ve *Filmu a době*, ve *Světové literatuře* a v revui *Cinepur*. Dále jsem publikoval v týdenících *Záběr*, *Kino*, *Respekt*, *Literární noviny*, *Divadelní noviny*, *A2*, *Týden* etc.

Program Pražského filmového klubu mi v roce 1983 v nákladu několika set výtisků uveřejnil jako přílohu esejistickou skicu o vybraných filmech Ingmara Bergmana a v programu PFK mi v roce 1985 vyšla i zevrubná studie o herectví Jacka Nicholsona.

V týdeníku *Reflex* jsem mj. publikoval esej o specifickém přínosu tvorby výtvarníka a režiséra animovaných filmů Miroslava Štěpánka.

4/ Od počátku 80. let jsem vystupoval se svými lektorskými úvody k filmům hlavně v Ponrepu, v Pražském filmovém klubu a na Letních filmových školách. Od konce 80. let dodnes praktikuji navíc tzv. analytické doslovy k jednotlivým snímkům bezprostředně po jejich filmové projekci (např. na téma tvorby I. Bergmana, B. Bertolucciho, A. Kaurismäkiho, R. W. Fassbindera, M. Antonioniho, M. Ferreriho, D. Makavejeva či P. P. Pasoliniho).

5/ Od poloviny 80. let dodnes vystupuji v klubech, kinech a dalších kulturních zařízeních v Čechách i na Slovensku s vlastními komponovanými videopořady, které mají přednáškový charakter (mj. o jednotlivých filmových tvůrcích či o historii cenzury zejména v oblasti artefaktů s tematikou sexu, pornografie a násilí ve filmu).

6/ Od roku 1985 dodnes mám na svém kontě čtyři knihy s filmovou tematikou:

Americká drsná škola ve filmu (ČFÚ, Praha 1986),

Jack Nicholson (ČFÚ, Praha 1987),

John Huston (ČFÚ, Praha 1991) a

Easy Rider & Co. (Maťa, Praha 1996).

7/ V září 1999 mi vyšla v nakladatelství Votobia kniha

The Fucking Long Good-bye plus Soumrak glorioly aneb O Jimovi a hostech.

Prvý text je básní v próze a pojedná o sociálně-mravní situaci v Čechách po převratu 1989, druhý text má reportážně-esejistický charakter, těží z mého pobytu v USA a jeho protagonistou je undergroundový harmonikář Jim Čert.

8/ Již na počátku 90. let jsem pro ČRo 3 Vltava zdramatizoval dvě povídky Raymonda Thorntona Chandlera, které byly mnohokrát reprízovány a posléze také vydány na CD.

9/ V 90. letech jsem často pracoval jako externí odborný i jazykový konzultant zejména amerických dokumentů v České televizi.

10/ Od ledna 2000 dodnes intenzivně spolupracuji s Českým rozhlasem 3 Vltava nejenom jako externí autor filmových recenzí a moderátor řady besed na filmová a literární témata (v rámci pravidelných besed *Naše téma*, *Kritický klub* či *Slovo o filmu*), ale především jako tvůrce vlastních komponovaných pořadů mimo jiné o současném českém dokumentárním filmu, o úrovni soudobé české filmové kritiky, o adaptacích filmu noir (Hammett, Chandler, Cain, Hemingway) a o proslulých filmových režisérech a hercích (například cyklus s názvem

Neposlušné hvězdy zahrnuje portréty J.-L. Godarda, R. W. Fassbindera, M. Branda, K. Vachka, J. Němce, M. Antonioniho, P. P. Pasoliniho, M. Ferreriho a dalších).

Z desítek dalších pořadů jmenuji komponované portréty Pavla Juráčka, Orsona Wellese, Luise Buñuela, Nagisy Ošimy, Vilgota Sjömana, Jacka Nicholsona, A. Tarkovského, J. Jarmusche, S. Peckinpaha, U. Seidla, B. Dumonta, Karla Kryla, překladatele Františka Jungwirtha, překladatele a esejisty Miloslava Žiliny, rockera a zpěváka Mejly Hlavsy, básníka a kritika Andreje Stankoviče etc.). Natočil jsem také rozsáhlá interview s producentem F. Roosem, s režisérem M. Hellmanem, s kameramanem V. Zsigmondem, s kameramanem a režisérem E. Lachmanem, hercem, producentem a režisérem Harrym Baerem, básníkem a esejistou Petrem Králem, s filmovým režisérem, malířem a básníkem Karlem Vachkem etc.

11/ V roce 2010 jsem byl hlavním dramaturgem 12. ročníku Semináře archivního filmu v Uherském Hradišti na téma „Objevování osobnosti režiséra Marca Ferreriho“ a současně jsem editorsky sestavil katalog k semináři.

12/ V roce 2010 jsem působil rovněž jako hlavní dramaturg a lektor retrospektivy R. W. Fassbindera a cyklu „film noir“ na Letní filmové škole v Uherském Hradišti.

13/ V červnu 2013 jsem na FAMU obhájil svou doktorandskou práci na téma ***Kritická práce Andreje Stankoviče (s odkazy k časopisu „Tvář“)*** a získal tak titul Ph.D.

Studium na FAMU v souvislosti se svou doktorandskou prací (včetně jazykových zkoušek z angličtiny a ruštiny) jsem ukončil již v roce 2010.

V Praze 16. 11. 2018

Mgr. Vladimír Hendrieh, Ph.D.

Koncepce Vladimíra Hendricha specifikující návrhy pro činnost Rady a Fondu

Práci Fondu sleduji s velkým zájmem již od jeho vzniku v dubnu 1992. V posledních letech jsem též expertem Rady SFK. Jsem si vědom evidentních kladů, ke kterým v průběhu posledních let došlo: mám na mysli například komplexnější a přitom v zásadě jednoduché podávání žádostí, péče o jejich dlouhodobější efektivitu, otevřenost, průhlednost i větší komunikativnost. Po dobu posledních čtyř desetiletí mého profesního života se do značné míry ztotožňuji s cíli, na které právě stávající Rada klade důraz. Její smysl vidím v podpoře kinematografie jakožto součásti živé kultury, jako prostředku k uchování kulturního dědictví i jako jedinečné šance na propagaci České republiky v zahraničí.

Z dlouhodobějšího hlediska kladu zvláštní důraz na to, abychom se jako stát podíleli svou vlastní kreativní účastí na evropských filmových koprodukcích, včetně minoritních. Tyto mezinárodní aktivity je třeba podporovat, neboť reciproční spolupráce nejenže usnadňuje filmovou distribuci, ale pomáhá nám osvojovat si hodnotné zahraniční zkušenosti tvůrčího i technologického naturelu a v případě úspěchu rovněž prosazuje náš filmový průmysl v mezinárodním měřítku.

Rád kvituji, že Fond od roku 2010 podporuje minoritní koprodukce, neboť se stávají prostředkem k budování vztahů se zahraničními partnery (podpora národního fondu je pro koprodukční projekt zásadní i z hlediska získávání podpory nadnárodní podpory z programu Média či fondu Eurimages).

Jako kandidát do Rady zde píši především o úkolech a prioritách tzv. selektivní podpory, ale jsem si vědom i významu filmových pobídek. V mnoha případech slouží nejen jako příležitost pro zatraktivnění českého filmového průmyslu pro zahraniční produkce, ale pomáhají i českým projektům, takže se oba programy efektivně doplňují.

Oceňuji, že Fond pokračuje ve vypisování dvouleté výzvy na podporu vzdělávacích akcí pro filmové profesionály, prvně vyhlášené v roce 2015, neboť „ještě nikdy se umění nestalo velkým bez teorie“ (Béla Balázs, 1925). Ztotožňuji se také s akcentem na dramaturgickou přípravu jednotlivých projektů a s významem posílení role dramaturga, protože i ve své odborné praxi velmi často vnímám, jak u řady tuzemských projektů právě dramaturg v současné době – mnohdy až markantně - chybí.

Jak vidím budoucnost Fondu? Při chvályhodném trendu podpory mezinárodních projektů by si Rada měla zachovat citlivost i pro specificky české látky, které vzhledem ke kulturní ukotvenosti mívají menší šance oslovit zahraniční partnery, ale jsou klíčové pro domácí kinematografii, kulturu i společenskou diskusi. To se týká zejména dokumentární tvorby, která se stala v posledních dvou desetících let klíčovým iniciátorem veřejné diskuse v mnoha oblastech, zejména v politice.

Rada si také musí uchovat svoji nezávislost na momentální politické reprezentaci, která někdy příliš preferuje ekonomické a divácké aspekty kinematografie.

V neposlední řadě je třeba se rovněž v budoucích letech zabírat zvýšenou konkurencí mezi projekty ucházejícími se o podporu. Transparentní a kontinuální rozhodování Rady zvýšilo její důvěryhodnost a „zprofesionalizovalo“ scénu. Tento trend má ale vedlejší efekt v tom, že je dnes pro řadu kvalitních látek paradoxně náročnější než dříve získávat potřebné finance. Uvědomuji si, že je to do určité míry kontroverzní a z jistých hledisek možná i naivní pohled; přesto se domnívám, že je nutné o tomto aktuálním trendu přemýšlet a hledat zdroje dalšího navýšení podpory, abychom udrželi nastartovaný trend. Tak jak se filmy stále více distribuují novými cestami (sociální sítě, mobilní telefony...) a kina a televize jako kdyby poněkud ztrácely na významu, měly by se i v těchto oblastech hledat zdroje veřejné podpory. Subjekty zde působící profitují z kulturních statků vznikajících z prostředků Fondu, proto musí být vtahovány do podílu na jeho financování.

Fond by měl nadále hrát aktivní roli také v boji proti internetovému pirátství a uplatnit svůj vliv také ve sporu o digitalizaci klasických českých filmů.

„Last but not least“ jsou tady pro Radu další výzvy v podobě tzv. slate fundingu a zkvalitňující se televizní produkce, která do jisté míry stírá rozdíly mezi kinematografickou tvorbou určenou pro velké plátno a pro televizní obrazovku.

Pokusím se nyní jen stručně uvést, v čem všem se intence Rady konkrétně shodují s mým vlastním dosavadním profesním působením. Rok jsem pracoval jako vedoucí kina, více než dva roky jako dramaturg kin Ponrepo a Dlabáčov a 4 roky jako dramaturg Kulturního a vzdělávacího centra Městské knihovny v Praze. V období posledních 40 let se soustavně věnuji lektorské a přednáškové práci v oblasti kinematografie a na filmová témata jsem publikoval 4 knihy a desítky esejů. V průběhu mé lektorské práce ve FS Barrandov jsem psal posudky nejenom na scénáře českých snímků, ale také na literaturu vhodnou ke zfilmování.

Pokud jde o zviditelnění české kinematografie a rozvoj kritického myšlení o ní, od roku 1999 dodnes jsem právě v tomto duchu natočil stovky převážně esejisticky laděných pořadů pro stanici Český rozhlas 3 Vltava a po dobu 7 let jsem v Národním filmovém archivu připravoval velmi podrobné rozhovory s pamětníky dějin tuzemské kinematografie (včetně pamětníků historie Filmových klubů, s nimiž jsem býval po řadu desetiletí osobně spjat) v rámci orální historie. Na několika filmových seminářích a festivalech jsem se podílel jako hlavní dramaturg i lektor.

Jsem rovněž spoluzakladatelem a organizátorem tzv. Cen samozvanců, které navazují na odkaz klíčové osobnosti kritické reflexe filmu 90. let minulého století Andreje Stankoviče. Naše ceny každoročně upozorňují veřejnost na významné tituly stojící mimo mainstream. Jistě není náhodou, že převážná většina z nich vzniká díky podpoře Fondu kinematografie.

Doufám, že coby člen Rady mohu být prospěšný i mými dlouholetými profesními a osobními životními zkušenostmi (podrobněji v mém životopise), které jdou napříč téměř všemi stávajícími dotačními okruhy a výzvami.

Jsem si plně vědom profesní, morální i časové náročnosti práce v Radě a hodlám se jí věnovat naplno. Většina aktivit, na kterých se v současné době podílím, nevzniká s podporou Fondu, takže u mne nehrozí střet zájmů či potřeba se v jeho důsledku vylučovat z konkrétních výzev. To v kombinaci s podporou několika vlivných profesních organizací, které mne nominovaly, ze mne, jak věřím, činí velmi vhodného kandidáta.

V Praze 16. 11. 2018

Mgr. Vladimír Hendrich, Ph.D.